

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στή στήλη αυτή θα αρμώμε κάθε βδομάδα, σάν κεφάλια ληστών, όλες τις άσυνταξίες κι άνορθογραφίες που βρίσκονται σε καθαρευουσιάνικα βιβλία. Συνεργάτες της στήλης αυτής θάναε έλ' οι άναγνώστες μας, άρκεί μοναχά πλάι στο βαρβαρισμό που θά μάς στέλνουνε νά σημειώσουν τ' όνομα του βιβλίου και τόν αριθμό της σελίδας που βρίσκεται).

«*Εύχαριστών θερμώς συγχάριων ύμιν ως πρόεδρον...*»

«*Εύχαριστώ θερμώς επ' άγγελία νίκης ήτις με ένέπλησε χαράν άφ' α τ ο ν...*»

(Γρουπάρης, πρόσθετος στην Πόλη «*Ακρόπολη*» 17 του 'Απριλίου 1906, άριθ. 8625).

«*Αθήναι*» 10 'Απριλ.

Σελ. 3, στήλη Α', στίχ. 9.

Είναι περιεργότατοι οι αι διπλωματικοί βάνοι.

'*Ιδια έφ. 15 Μαρτ.*

Σελ. 1, στήλη 1, στίχ. 42.

... *επί ταίς νίκαις και τοίς προόδοις.*

«*Ακρόπολις*» 6 'Απριλ., στήλη 5.

... *άβρόχοις χειλέοις.*

'*Ιδια έφ. 12 'Απριλ., σελ. Β', στήλ. 5.*

Η βασίλισσα της Αγγλίας μετά της βασιλισσής Ολγας και των περιγηπισσών Σοφίας, Βικτωρίας και Ελένης μετέβησαν εις την Σχολήν των χειροτεχνιμάτων και παρέμειναν πολλήν ώραν περιεργασθέντες...

'*Ιδια έφ. 12 'Απριλ., σελ. Β', στήλ. 7.*

Η ύποδοχή ήν μοι έκαμεν ο Έλλ. λαός και ο του Πειραιώς τοιοούτος.

'*Ιδια έφ. 15 'Απριλ., σελ. Β', στήλη 4 και 5.*

*Ομιλοῦσαν ειτα ο κ. Καροταίεργης, τονίζων τα φιλόξενα αισθήματα της Έλλ. πρωτευούσης, άφ' ής άπεκδέχεται ζωηράν τήν ένδάρρυσιν έν τώ έργω του και ο διευθυντής της συναδέλφου «*Πρόδος*» κ. Σπανούδης, έξάρας με βαρυσήμαντον σημασίαν σημεία τινά του άθλητισμού, ως περιέπει, δηλονότι νά τόν άντιλαμβάνονται πάντες οι Έλληνες! Γίνονται κτλ.*

«*Σκρίπτ*», 15 'Απριλ., σελ. 3.

Βερολίνον—Κατά τας έν Θεσσαλονίκης τηλεγραφικάς ειδήσεις των Γερμ. έφημεριδών, ο περιβόητος συνταγματάρχης και άρχικομταξής Γιάνκωφ επί κεφαλής συμμορίας άποτελουμένης εκ 40 ληστανταριτών, πρ ο σ β λ η θ ε ι σ α υπό τουρκικού στρατού, παρά το Μελένικον κάτεστράφη φονευθέντος, κατά τα τηλεγραφήματα, και αυτού του Γιάνκωφ.

ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΓΡΑΙΚΟΥ

Ο ήλιος καίγει σάν φωτιά και ή αντίλια μας έμποδίζει νά άγροικάμε μπροστά μας ελεύθερα. Η τρομερή αυτή ζέστα άνοίγει στους Μαραθωνοδρόμους τή μεγάλη πόρτα της δόξας, τή Μεγάλη πόρτα της άποθέωσης. Από έξήντα χιλιάδες κι άπάνου στόματα ακούγεται τό διαταγμένο εκείνο «*έχ...*» που τό περιμένει ή βεβαιότητα...

Όλο τό Στάδιο, με κρατημένη άναπνοή, στο ποδάρι βρίσκεται και δλουνόνε τά πνίματα τά σπρώχνει ή άνυπομονησία, δλουνόνε ο νοῦς πετάει στή θάλασσά ή ικανοποίηση...

Η έλπίδα πετάει από πάνω από τό Στάδιο, και με ένα γλυκό μειδίαμα προσπαθεί ν' άπεικάζη τό Γραικό δρομεία...

Τό κανόνι ακούγεται! Μιά φοβερή όχλοβή από δλουνόνε τά στόματα, που άνακουφίζουν τόν πόνο της καρδιάς, ακούγεται, και βγαίνοντας πετάει άπάνου, όπου βρίσκεται ή γελαστή έλπίδα μας και τήν ψηλώνει περισσότερο, για νά ξεχωρίσει τό δρομεία...

«*Ένα τρανταχτό αέρχεται!...*» βοίζει και... Έξωφρενιστικά χειροκροτήματα ακούγονται... Είναι Γραικός!...

Με τήν κορώνα της δόξας στο κεφάλι, φτάνει ακούραστος ο Κουτουλάκης, γελαστός, όμορφος και χαριτωμένος...

Από δλούθενε περισσότερα κατάσπρα ρίχτουνται και μεγαλώνουν τόν ένθουσιασμό του, και αυτός πετάει σάν κι' αυτός μιά, δυό φορές τό Στάδιο, και περήφανος παρουσιάζεται στο Βασιλέα μας, ο όποιος τόν χαϊδεύει γιομάτος χαρά και περηφάνεια...

Η Ευρώπη και ή Αμερική όλη γονατίζει μπροστά στή γλυκειά μας πατρίδα, τή δοξασιμένη μας Έλλάδα...

Αλλά τά όνειράτα βλέπει ο φτωχός ο Γραικός!!!...

ΣΤΑΘΗΣ Δ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ

Ο ΑΤΥΧΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Στο Ψήλωμα χωριού της Κέρκυρας, παλαιούθε είτανε χτισμένο λαμπρό παλάτι, του Πέτρου Αστάλα. Και σήμερα που μετριέται αιώνας από τότες, υπάρχει τό χτίριο, μαυρισμένο από τή παλαιότητα, και βρίσκονται ακόμη τά σημάδια περασμένης καλοπέραςης, όπου χαρές και ούράνια ήσυχία βασίθε εκεί.

Ο Αστάλης με πολλά χτήματα και άκατάβλητη δραστηριότητα, έζούσε καλά. Είχε κοπάδια, μύλους, λειτρουδιά, άμπελοχώραφα, και καλοπερνούσε, και έδούλεθε πολύ άσέρι, εργάτες και φτωχοκόριτσα. Είχε και φαμιλία, από μιá γυναίκα τήν Άσημίνα, και ένα μοναχογιό το Γιάννη.

Μεγάλωνε ο Γιάννης, και ή έλπίδα του πατέρα, κλεισιμένη στην καρδιά του, έπροσμενε ν' άποχτήση στα γεράματά του, άσφαλισμένο προστάτη και δικαφεντεφτή του βιού του, και τά στερνά του χρόνια νά περάση ήσυχά και άναπαυμένα: τέτοια είναι ή κανονικιά ζωή, αυτό τό φυσικό και λογικό.

Είταν βράδυ, στα μπάσματα του χειμώνα. Μαύρο σκοτάδι είταν ριγμένο στους κάμπους, και σε όλη τή ράχη που άπλωμένα έντίκρυζαν τά σπία του χωριού, έθαύριζε βορεινό κρύο άγέρι. Μονάχα λαδοφάναρα έδώ και εκεί γύριζαν τά σπιτάκια, και στο θαμπερό φως ζαστέρων ή άσπράδα καμμιás όμορφης χωριατοπούλας, που έπαιρνε χορτάρι στην κατσίκά της, άλλη βαστούσε τήν καρδάρα γεμάτη ζεστό άφρισμένο γάλα, και άλλος ξεπέζευε τό ζευγάρι του. Αυτό είναι τό βράδυασμα των χωριών.

*

Γιορτή ξημέρων στο σπίτι του Αστάλα. Τα σφαχτά έτοιμα και άράδα κρέμασιμένα, οι έπιστά-

τες του νοικοκύρη, μπρός πίσω, σιγύριζαν και τά γιορτιατικά τους, που τήν άλλη μέρα θά φορούσαν, για νά χορέψουν στο σπίτι του άφεντικού, με τους καλεσιμένους μέσα στή χαρά του Αστάλα.

Τά μεσάνυχτα έξαφνα ούρλιασμα σκυλιού τάραξε τό χωριό! και έτέλειωνε τό θανατόκλαμμα, όλοτρογύρα στο σπίτι του Αστάλα. Ταράχτηκε ο καθίνας, και έσφιγγε τήν καρδιά του, και οι γριούλες προμελετούσαν τ' άποφασισμένο κηκό, που θά ξημέρωνε τήν άλλη μέρα. Βέβαια και θετικό, σάν τόν ήλιο που βγαίνει πάντα για νά άνοίξη τήν ήμερα! Ο Γιάννης εκείνο τό βράδυ άποδειπνήσε και τούδωκε για τό Ξωκλήσι, όπως πάντα χαρούμενος και τραγουδιστά:

«*Αύγουστίνα μου χρυσή, πότε θάμαστε μαζί!*»

«*Ελεύτεροι νά λέμε, πέντε χρονών τά βάσανα!*»

«*Πού ο άσπλαχνος πατέρας μου, μάς κάνει νά περι-*

ναμε!

«*Πότε θά κελαιδής τ' άηδόνη, τήν ένωση μας τήν*

άγνή!

Ανάμεσα από μιάν σκορπισμένη πρασινάδα, μυρτιές δάφνης άγριώματα, μερικά δέντρα και κπαρίσσια, σάν νά κοιμάντανε στην έρημιά, άμίλητη: άσάλεφτη, ήτουν ή Έκκλησούλα του Άη-Νίκα.

Φτάνει ο Γιάννης, και σά νά του προμάντευε ή ψυχή, δέν ήτουν εκεί ή Αύγουστίνα, που πάντα πρωτοπήγαινε, πάντα τήν εύρισκε, άκουμπισμένη στο κατώφλιο της Έκκλησούλας, ίσως και νά γονατίζε στο σκοτάδι, και νά ζόρκασ τόν Άγιο, και τά μυστήρια, για τήν άγάπη που έπόδμενε, για τόν κόσμο ολό που ήταν ο Γιάννης της.

*

Φτωχοκόριτσο ή Αύγουστίνα, από μικρούλα έβουσε τ' άρνάκια της, στις άθωες έρημιές και ή φύσις της έχάρισε χρυσή πλεξίδα από άφθονα μαλλιά, ξεζηλισμένα τριγύρω στο γυρτό της πρόσωπο, ροδακόκινη με ξεπετασιμένα στήθια ούράνιας παρθένας, και με δυό άσημένιες βερίτσες στα αυτιά της, λιγερή, μάτις γιομισμένα άγνότη, σφαχτά μοναχά για το Γιάννη, που τόν έμαθην νά λατρεύη τόν έρωτα, τή λαχτάρα της καρδιάς, τά φυσικά του πλάστη.

Μεγάλωσε ή βοσκοπούλα, και σύμφωνα με τά συστήματα του τόπου, έστεκε στο σπίτι, ύφανε, έθγαινε και στον κάμπο για ξύλα, ή σκάλιζε τό μικρό χτήμα που της άφήκε ο πατέρας της, και έζιούσαν με τήν μάνα της, δλομάνυχες, νοικοκυρμένες στο φτωχικό τους. Και από τήν ήμερα που άγάπησε το Γιάννη στις ρεσματιές μικρούλα ήπου έβουσε τά πρόβατά της, και ο Γιάννης γύριζε εκεί για κυνήγι, νέος και αυτός πλούσιος και άσικής με όμορφιά άζετίμωτη και καλωσύνη ακόμη είχε στους τρόπους του, μιá ήτουν ή σκέψη της, μιá παρηγοριά είχε και μεγάλωνε μέσα της, σάν τό κισσό που σφιχτοπλέκεται σε κανένα άγριόδεντρο, νά πάρη τό Γιάννη για έντρα, όπως και ο Γιάννης άποφασιστικά της τό ξηγήθηκε, και άς ήτουν αυτός πλούσιος και εκείνη φτωχιά. Μονάχα ο Αστάλας, αντίσκοφτε τό γυιό του, και μεγάλη λύπη παράδερνε τό λογισμό του.

*

Περνάει τό μεσάνυχτο, ούρλιασε και τό σκυλί, και ακόμα νά πάη ή Αύγουστίνα στο Γιάννη. Σαίτιές και μαχαιριές μπαινοβγαίναν στην καρδιά του Γιάννη. Πότες έκλαιγε, πότες έτρόμαζε για κανένα ξαφνικό, μήν της έσυνέθη. Γιατί στα πέντε χρόνια άγάπης, ποτέ δέν έλειψε τό συναπάντημα αυτό, πο-

